

De Postrijder der provincie Limburg

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. „
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per drukregel.

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

TONGEREN, DEN 6 FEBRUARIJ.

Tombola.

Men verzoekt ons aan te kondigen dat de trekking der Tombola ingericht door het genootschap van den H. Vincentius à Paulo ten voordeele der armen, zal plaats hebben maandag aanstaande 10 februarij, om 2 uren 's namiddags, in de groote zaal van het stadhuis.

Van alle kanten.

Zoolang het tijdelijk gezag van den Paus zal gevaar loopen, zoolang zullen er van alle hoeken der kristene wereld moedige mannen naar Rome snellen, om onzen H. Vader te verdedigen, tegen de aanvallen der omwenteling.

Tegenwoordig is er niet eene landstreek, die bij den Paus geene verdedigers telt; zonder te spreken van Europa, dat uit al zijne deelen, uitgenomen uit Rusland, talrijke soldaten voor de kerk heeft gezonden, hebben Azië, Afrika, Amerika, Oceanië en zelfs de eilanden, hunne vertegenwoordigers in het regiment der Zonaven.

Indierdaad, een Indiaan, prins Dooresamy, komt uit Azië; een Ethiopier komt uit Afrika; Zuid- en Noord-Amerika zenden er bewoners uit hunne afgezonderdste en afgelegenste deelen: van den Canada tot den Peru; Oceanië zendt eenen jongeling, die terstond van den wilden staat tot de romeinsche waardigheden opklimt en heden sergeant is; San-Domingo, het eiland der Vereeniging, en Italië zenden moorenkinderen van de uitstekendste huisgezinnen. Is dat geen wonderlijk teeken der algemeenheid van de katholieke Kerk en voor de pauselijke zaak, en eene zekere waarborg aan de zegenpraal?

Dit leger, dat reeds zijne hellen en zijne martelaars heeft, zal een van die ridderlijke ordens uitmaken, welke de schitterendste glorie waren der verledene tijden.

Intrede van Mgr. Gravez.

De inhuldiging van Mgr. Gravez, als bisschop van Namen, heeft dezer dagen met alle mogelijke plechtigheid plaats gehad. Het gouvernement heeft de door het dekreet van messidor bepaalde eer doen uitvoeren, en de burgemeester van Namen, heeft het onbeleeft voorbeeld van dien van Mechelen niet gevolgd. 't Zou ons ook wel verwonderen: Mechelsche voorbeelden staan, sedert eenige jaren, niet hoog meer aangeschreven.

Het publiek was buitengewoon talrijk en de geschrift onbeschrijflijk.

Na de receptie, welke door de burgerlijke, militaire en geestelijke overheden werd bijgewoond, had er een diner plaats, hetwelk werd bijgewoond door H.H. Boogw. de bisschoppen van België, den apostolischen nuntius, den gouverneur der provincie, den militairen commandant, den burgemeester van Namen, leden van Kamer en Senaat, enz.

Mgr. Dechamps, aartsbisschop van Mechelen, sprak er den volgende toast uit:

« De eerste toast, in deze plechtigheid, komt toe aan den H. Vader, die in deze dagen de glorie der Kerk uitmaakt. Ik breng hem dus aan Pius IX, aan den staathouder van Kristus, die in ons oog het woord van zijnen goddelijken Meester verwezenlijkt: *Als ik aan het kruis zal verheven zijn, zal ik alles tot mij trekken.*

« Verheven aan het kruis zijner overgelijkelijke beproevingen, heeft Pius IX inderdaad tot zich getrokken: het licht en de kracht des hemels, de bewondering en de liefde der aarde. Het licht dat hem hielp, om ons in den glans van het geloof, het betrouwen der kristene eeuwen te doen zien, in de vlekkeloosheid der nieuwe Eva; de kracht die hem hielp van wondergrootte daden te doen, en onder deze, 't herstel der katholieke ambtsopvolging in Holland en in Engeland, van bisschoppen terug te geven aan Utrecht, aan Londen en ook aan Geneve.

« Pius IX trekt ook tot zich de bewondering der wereld, de groote stemmen der vergaderingen van groote volken, de liefde aller kristenen; die liefde die er toe aan drijft, om aan zijne voeten het goud, de wierook en de myrrhe der katholieciteit te brengen: het goud van den St. Pieterspenning, dat de berekeningen der revolutie heeft doen vallen; die wierook van het algemeen gebed, machtiger dan de grootste machten, de myrrhe van de opoffering tot den dood, tot den glorierijken dood, die de namen van Castel-

fidardo en Meutana hebben vereeuwigd.

« Het is nog van de hoogte des kruizes dat Pius IX ons trekt tot den vrede, niet den voorbijgaanden vrede, die ter nauwer nood den naam van stilstand verdient; maar de vrede in den grond der dingen, in 't recht en in de waarheid.

« Pius IX geeft er ons reeds het teeken van, door de aankondiging van het algemeen concilie, want het concilie de XIXe eeuw, zal de regenboog zijn van den vrede aan onzen hemel, met zooveel onwedren beladen.

« Aan Pius IX, aan Pius IX onzen Vader, aan Pius IX, Paus-Koning; aan Pius IX ons licht, onze kracht, onze liefde, onze vrede, onze glorie! »

Hof van aaslen van Limburg.

I^o KWARTAAL 1868. — LIJST DER JURÉS.

1. Th. Moreau, ontvanger der registratie te Hasselt. 2. J. Nagels, advocaat te Hasselt. 3. E.-A. Van Hamont, eigenaar te Frézin. 4. G. Lambié, geneesheer te Borgloon. 5. J.-M. Thielen, notaris te Exel. 6. J. de Sigers, eigenaar te Hasselt. 7. H. Vinckenbosch, notaris te Brée. 8. R. Nihoul, professor van muziek te Tongeren. 9. A. Slegers, advocaat te Tongeren. 10. L. de Mathys, rentenier te Munsterbilsen. 11. J.-A. Vinckenbosch, stoker te Hasselt. 12. G. Troquay, landhouwer te Wonek. 13. A. Bottonville, avoué te Tongeren. 14. J. Grieten, burgemeester te Pael. 15. P.-L. Bellis, studie prefect te Hasselt. 16. H. Nelissen, brouwer te St. Truiden. 17. M. Toelen, vee arts te St. Truiden. 18. F. Goupy de Quabeek, eigenaar te Lummen. 19. J. Smets, landhouwer te Rixingen. 20. A. François, rentenier te Tongeren. 21. G.-L. Lousbergs, ontvanger te Bilsen. 22. G. Tilkin, eigenaar te Cortesse. 23. V. Bury, geneesheer te St. Truiden. 24. H.-Th. Hermans, notaris te Maeseyck. 25. J.-H. Leen, geneesheer te Peer. 26. G. de Bavay, directeur der schatkist te Hasselt. 27. K. de Corswarem, rentenier te Alken. 28. F. de Creft, rentenier te St. Truiden. 29. L. de Renesse-pretinaen, te S. Heeren-Loeren. 30. F. Meiotte, geneesheer te Eben-Emaal.

Aanzuendo jurés.

1. F. Driesen, negociant te Tongeren. 2. J. Wagemans, apotheker te Tongeren. 3. L. Maréchal, koopman te Tongeren. 4. H. Willems fabrikant te Tongeren.

Ziehier de lijst der beloningen welke het genootschap der eigenaars en der liefhebbers van jacht, gevestigd te Luik, in het jaar 1867 toegeestaan heeft aan de veldwachters en agenten der openbare macht in de provincie Limburg:

- M. Gilissen, jachtwachter en J. Meers, landhouwer te Sichen-Sussen-Boiré, beloning van 40 fr.
- J. Dupuis, veldwachter te Tongeren, 30 fr.
- J.-M. Jacob en J.-H. Coenen, jachtwachters te Dilsen, W. Wynants, id. te Rothem, 40 fr.
- E. Brentjens, P. Kersten, G. Deckers, H. Vandevenne, politie-agenten te Tongeren, 40 fr.
- H. Blockx, veldwachter en J. Oestreicher, jachtwachter te Ruten, 40 fr.
- K.-J. Persain en W. Nicolas, jachtwachters te Marlione, 30 fr.
- J. F. Lechat, wachtmeester en P. Van Landeghem, gendarm te Beverloo, 40 fr.
- J. Sneyers en F. Gaspar gendarmen te Borgloon, 40 fr.
- H.-J. Lievin, wachtmeester en J. Bogaert, gendarm te St-Truiden, 40 fr.

Laatste oogenblikken van keizer Maximiliaan.

Men leest in den *Figaro*:
M. Magnus, prussische gezant in Mexiko, heeft zelve verhaald wat hier volgt:

« Van al de gebeurtenissen betrekkelijk de laatste oogenblikken van keizer Maximiliaan, is de volgende wel de verschrikkelijkste en, naar wij denken, zonder voorgaande in de geschiedenis.

« M. Magnus bevond zich te San-Louis-Potosi bij Juarez, welke hij vruchteloos poogde te bewegen en aan welken de dames van Queretaro dagelijks vruchteloos depechen zonden om genaade voor den gevangene te vragen. M. Magnus vernam zekeren morgen, dat er een koerier met het bevel van de doodstaf vertrokken was.

« In weêrwil bij ziekelijk was, begaf hij zich op weg naar Queretaro.

« Zijn eerste bezoek was bij den tiger met lange ooren, bij den vroegeren muilezel-drijver die generaal geworden was, bij Escobedo, welke aan het hoofd van het jaartijdsche leger, het bevel over de stad had. De noodlottige tijding werd hem bevestigd.

« Generaal, zegde hem de prussische minis-

ter, in den naam van mijnen vorst, in dien der familie van uw slachtoffer en in mijnen naam, smeek ik u, morgen ten minste na de doodstrafuitspraak, mij de stoffelijke overblijfselen des keizers te bestellen.

« Dit is mij onmogelijk, antwoordde Escobedo.

M. Magnus smeekte en nam indichtingen over de voorwaarden, welke men voor die gunst kon stellen.

« Er is eene enkele, zegde Escobedo, die is, dat Maximiliaan ze per brief vraagt.

« Dit is teerlos en eene afschuwelijke wreedheid! riep de minister verontwaardigd uit. Welhoe! gij wilt dien man, dien veroordeelde dwingen mij te verzoeken u zijn lijk te bestellen, terwijl er wellicht thans nog eene straat van hoop in de edelmoedigheid van den president overblijft? Het is mijn laatste woord.

M. Magnus, buiten zich zelve van woede, soehde naar de gevangenis, alwaar hij met onrustig wezen aankwam. Maximiliaan drukte hem de hand en bleef met Mejia voorstspreeken. M. Magnus verhaalde alstoen aan dien laatste flousterend het ongehoorde gesprek hetwelk hij met Escobedo had gedaan. Doch hoe stil hij ook sprak, de keizer hoorde woorden: « Lijk, brief, voorwaarden; » hij wilde weten waarvan er kwestie was en drong er op aan het te weten. Alstoen moest M. Magnus gehoorzamen en hij verhaalde van het begin tot het einde het incident hetwelk er had plaats gehad.

« Is het anders niet? zegde de keizer glimlachend; dit is zeer gemakkelijk, Mejia, geef mij eene pen.

M. Magnus schreef zelve met vaste hand het bijlet aan Escobedo, welken hij smeekte zijn lijk aan M. Magnus voor zijne familie af te leveren. Toen het papier gevouwen, getekend en verzegeld was, gaf de keizer het over aan zijn verbaasden aanspreeker.

« Met dat, kunt gij mij morgen reklameeren zegde de keizer.

« En des and' rendags, toen de keizer, weltschamend, zwoeren hoed bezat om zich naar de strafplaats te begeven, ontving M. Magnus gezonden, na het voor uitgedoofd te hebben, hetwelk zijne vest verbrand, een laken over het levenlooze lichaam, zeggende:

« In den naam van M. Magnus, minister van Pruisen, neem ik bezit van die stoffelijke overblijfsels.

« De generaal, welke de doodstraf bijwoonde, gaf een toestemmend teeken; doch er naderde, een kolonel, welke eenige woorden met hem wisselde en de generaal gaf toe. Het lijk werd in de stad gedragen en in ondanks de uitdrukkelijke belofte van Escobedo, weigerde deze het lijk af te leveren.

« In weêrwil van al het tegenstrijdige, dat er geschreven en gedrukt is, houdt M. Magnus niet op uitdrukkelijk te verklaren, dat de keizer op den slag dood werd, dat hij niet geleden heeft, en dat men al de kogels in zijn lijk heeft teruggevonden.

« Op zondag 9 dezer, zal er te Luik eene groote meeting gehouden worden tegen de krijgsmachtiging en voor de afschaffing der bloedwet. Verscheidene volksvertegenwoordigers en andere redenaars, vreemd aan onze stad, zullen er het woord voeren.

« Men schrijft uit Luik, 4 februarij:

Een werkman van Harzee keerde woensdag van zijn wijk huiswaarts, toen hij aangerand werd door drie kerels, welke meenden dat hij zijn werkloon had ontvangen. Woedend omdat zij geen geld bij hem vonden, brachten zij hem eenige stokslagen toe en hepen hem. Deze werkman, licht gewond zijnde, kocht 's anderendaags eene pistool, om zich voortaan tegen elken aanval te verzetten, laaide het met drie stukken lood en legde het op eene kas toen hij te huis kwam. Zijn kind zag het wapen, speelde er mede als de vader weg was, doch ongelukkig ging 't schot af en het kind werd den pols gebroken. De wonde was zoo verschrikkelijk, dat de hand moest afgezet worden.

« Men schrijft uit Verviers, 4 februarij: Zondag avond, tusschen 6 en 7 ure, had er hier een ontzettend toneel plaats.

« De genaamde X... was dronken te huis gekomen en zijne vrouw, verveerd dat hij alles zou kort en klein slaan, had hem op een zolderkamerken gesloten, dat tot slaapplaats dient. Weinig voldaan over die handelwijze en langs de deur niet kunnende ontsnappen, kreeg onze

(*) Om de woorden van M. Magnus goed te verstaan, moet men zich herinneren, dat de keizer en zijne twee medegevangenen twee dagen te voren uit hunne gevangenis gehaald werden om gefusilleerd te worden. Na eenige stappen gedaan te hebben, werden zij in hunne gevangenis teruggebracht, terwijl men hun zegde, dat er een uitstel was verleend.

gast een dakrensterken in het oog. Hij kroop er door en kwam op het dak. Welhaast stond eene menigte volk naar den stoutmoedigen dronkaard te zien, welke als eene kat door de goot liep en doof bleef voor de smekingen van allen, om beneden te komen.

« Er werden twee pompiers geroepen, welke insgelijks op het dak klommen. Toen X... dit zag, sprong hij op een tweede dak en vandaar op een derde, om eindelijk terug te komen op zijn eigen dak, waar hij gegrepen werd door de pompiers, die hem naar den amigo hebben gebracht.

« Men schrijft uit Namen, 3 februarij:

Mgr. Gravez, de nieuwe bisschop van Namen heeft zijne geboorteplaats Sivry bezocht. Mgr. was er niet verwacht; hij kwam een bezoek brengen aan zijnen vader, die 80 jaren oud is. Men verbeelde zich de aandoeningen in het eerste oogenblik. De oude man weende gelijk een kind en de getoigen van dit toneel wisten niet, wat meer te bewonderen, of den diepen eerbied van den zoon voor zijnen vader, of den vader voor zijnen zoon. De aandoening klom ten hoogsten, toen Mgr. Gravez, tot den grond neergebogen, den vaderlijken zegen vroeg aan hem, die doordrongen van de waardigheid en heiligheid der nieuwe bediening, waarmede zijn zoon vereerd is, zich op de knieën had willen werpen om den bisschoppelijken zegen te ontvangen.

« De tegenwoordigheid in het dorp van Mgr. Gravez, was spoedig gekend. Deputatiën van den gemeenteraad en der hervolking, kwamen welhaast met den verbiedwaardigen pastoor der parochie aan: Mgr. Gravez beantwoordde al de gelukwenschen met eene uitnemende goedheid en vriendelijkheid, zoodat voor hem al de harten werden gewonnen.

« Men schrijft uit Kortrijk, 3 februarij:

Maandag avond, trad een missendiener te Luigne uit de kerk en bemerkte eenige beweging achter den hoop stoelen. Zonder de nieuwsgierigheid verder te drijven, ging hij den zijk naar de kerk en rond een in de gemeente onbekende kerel, op gezegde plaats verborgen. Dewijl hij verklaarde M. den pastoor te moeten spreken, deed de sekretaris hem opmerken dat het op de plaats niet kon zijn waar hij zich bevond. Hij leidde hem buiten de kerk en deed den veldwachter roepen. Deze vroeg hem naar zijne papieren, maar de kerel kon niet anders dan een valsch paspoort voor den dag brengen. Door den veldwachter naar de gendarmerie van Mouscron geleid, werd hij door eenen gendarm herkend voor een oud gestrafte van de gevaarlijkste soort, te Risquons-Tout wonende. Dags daarna werd hij naar de celgevangenis van Kortrijk gevoerd.

« Men schrijft uit Bergen, 4 februarij:

Donderdag morgen, heeft in de kerk van Boussu, de lijkdienst plaats gehad der oude vrouw, die het leven heeft verloren bij de spoorwegramp van maandag laatsleden. De oude vrouw is herkend geworden voor de genaamde Alb. Dagris, weduwe van P. J. Dubois van Flène-lez-Mortagne (Noorder departement). Deze arme vrouw woonde te Quaregnon; zij was in een hospice aanvaard geworden, en ging voor meer er in te treden, waarvel aan hare kinderen zeggen. Het lichaam werd door het personeel der state gedragen.

« Men schrijft uit Verviers, 4 februarij:

« Op zekeren avond keerde John Clerk (lord Eldin) van een vriendenmaaltijd in Queenstreet terug, waar de gastrijke bokaal wat al te vrolijk was rondgegaan. Zoodra de dikke lord op de straat kwam, werden zijne oogen zoolang beneveld, dat hij de voorwerpen niet meer onderscheiden kon en vreesde dat hij zijn huis in Picardy-Place nooit zou bereiken. In deze verlegenheid vroeg hij zoo bedoord mogelijk aan een der voorbijgangers: Kunt gij mij ook zeggen waar John Clerk woont? — Wel sir! was het antwoord, hoe kunt gij dat vragen gij zijt immers John Clerk zelf? — Dat weet ik wel, zegde John, ik heb hem ook niet noodig, maar zijn huis.

Vereenigde-Staten.

AMERIKAANSCH E ZEDEN.

Ziehier een staaltje der zeden in Tennessee: De sheriff van het dorp Dyerburg, drager van een mandaat tot aanhouding van zekeren Duncan, een inwoner der plaats, wilde dit mandaat uitvoeren. Doch Duncan, welke er aan bield vrij te blijven, schoot op den sheriff en verbrijzelde hem de hand. Alstoen koos de zoon van den sheriff partij voor zijnen vader en doodde Duncan; de zoon van Duncan doodde den zoon van den sheriff; in weêrwil de sheriff gekwetst was, doodde hij den zoon van Duncan, en... de macht bleef aan de wet!